

Jona's God spreekt! (IX)

Prediking over Jona 2: 10

'De HEERE nu sprak tot den vis; en hij spuwde Jona uit op het droge.'

Liturgie:

Ps. 33 : 2

Ps. 119 : 81

Ps. 33 : 4, 5, 11

Ps. 16: 4, 5

Ps. 16 : 6

Schriftlezing Psalm 16

Gemeente,

De laatste keer spraken wij over het gebed van Jona in de ingewanden van de vis. Wij zagen zijn grondeloze nood en gebedsworsteling in het akelig oord, waarin hij zich bevond. Tot onze verbazing zagen wij, dat Jona bad op de slechtste plaats die maar denkbaar is, terwijl hij het verzuimde, waar hij er zo kostelijk de gelegenheid voor gehad had. Wij zagen in Jona een beeld van een mens, die in de golven van zijn ongerechtigheid de gedachte heeft: daar kom ik nooit meer uit. Hij rekent met mij af. Ik ben uitgestoten van voor Uw ogen. Hij kwam in de duisternis terecht. Jona raakte de Heere kwijt en had geen uitzicht meer op de verlossing. Daarin was hij type van de Heere Christus in Zijn Godverlatenheid. Tekenen van de Zoon des mensen. Toen klonk dat wondere woord *nochtans*. Het was een keerpunt. Middenin de nood. In de buik van de vis. Een woord des geloofs! Een woord dus van de Heilige Geest. Deze boog zich over Jona in woordeloze ontferming. Toen zijn worsteling op zijn hoogtepunt, was, kwam dat wondere woord. 'Nochtans zal ik den tempel Uwer heiligheid weder aanschouwende'. Hij werd vastgehouden, als ziende de Onzienlijke! En dat is de verrassing. De gestalte van Christus rijst op. Het is uitgedrukt in de Psalmen, die hij als kind had geleerd, met als eindpunt: 'het heil is des Heeren'.

Nu lezen wij in het laatste vers: 'de Heere nu sprak tot de vis en hij spuwde Jona uit op het droge'. De Heere vond het nu genoeg gemeente. Jona was aan de grond gebracht. Zijn nood was tot een hoogtepunt gekomen. Zie gemeente, dat vond de Heere. Daar is een grens aan de nood en aan het lijden gesteld. Dat vond Jona niet, maar de Heere. Wanneer de Heere met u steeds meer de diepte in gaat, zeg dan niet, dat het de maat van uw kracht te boven gaat. Want u zou niet naar de wil des Heeren spreken. Gewis Hij legt de mens niet teveel op. Dat denken wij vaak, dat dachten ook de Bijbelheiligen, die in een bepaalde situatie met God twisten. Wie denkt niet aan Job, die in zijn lijden niet alleen de dag van zijn geboorte vervloekte maar ook sprak, dat zijn kracht niet van ijzer was en dat hij graag eens met de Heere wilde spreken over de mate van zijn lijden. Wie denkt niet aan Jeremia de grote lijder van het Oude Testament die een en andermaal met de Heere twistte. Wie denkt niet niet aan Mozes, die zeide: 'Het is genoeg. Ik alleen kan al dit volk niet dragen'. Wie denkt niet aan Elia: 'Het is genoeg Heere. Neem nu mijn ziel'.

Gemeente het is een groot verschil, of wij zeggen: Het is genoeg, dan wel dat de *Heere* het zegt! Wanneer de Heere het zegt, heeft Hij het doel van de kastijding bereikt en heeft Hij ons verootmoedigd. Want de Heere heeft geen lust aan het slaan, maar Hij heeft lust aan goedertierenheid. Zo haast het maar kan, wisselt Hij de roede in voor Zijn liefdesuitingen aan het hart. Hij doet naar ons geloof. Want zeker de Heere is almachtig, maar Hij werkt totdat alles buiten Hem is weggeslagen en er niets en niemand meer over is dan de Heere. En gewis gemeente, wie er zo aan toe is, dat hij voor eeuwig moet omkomen, tenzij de Heere ingrijpt, die zal de bede van de Heere verkrijgen. Want de verhoring van het gebed ligt van eeuwigheid klaar voor elk en een ieder, die erom begint de schreien en te roepen.

Toen de Heere het geschrei van Jona uit de buik der vis hoorde, toen golfde er vreugde in de hemel over een zondaar die zich bekeert. Toen Jona uitriep: het heil is des Heeren, toen ging Gods hart binnenstebuiten. Zover brengt de Heere een ieder van de Zijnen, want een ieder die eenmaal die gouden poort binnengaat, zal weten, zal met het *hart* weten, dat het heil is des Heeren! Daarom laat de Heere allerlei onheilen over ons los, waarin wij duizendmaal menen om te komen, opdat het voor altijd vaststa, dat niet ons willen en lopen, maar de ontfermende God alleen beslist. Het heil is des Heeren. Heeft u dat geleerd? Wanneer wij in de buik van de vis zijn, (dat is wanneer wij in de macht van de dood en van de hel gekomen zijn) is er geen behoudenis dan *alleen* van die God, die Jona heeft gered.

Waarom doet de Heere dat? Heeft u nooit gelezen in een van de Psalmen, dat de Heere David in de hel niet zou verlaten, en dat dat in het Nieuwe Testament op Christus wordt toegepast. David heeft in diepe nood dit moeten vooraf schaduwen. Maar Christus heeft het ten volle doorleefd. Hoor hoe Petrus daarvan jubelt in de Pinksterdag: 'David', zo zegt Hij, heeft van Christus gesproken in de zestiende Psalm: 'Ik zag de Heere ten allen tijd voor mij; omdat Hij aan Mijn rechterhand is, zal ik niet wankelen. Daarom is mijn hart verheugd en mijn tong verheugt zich; ook zal mijn vlees zeker wonen. Want Gij zult mijn ziel in de hel niet verlaten; Gij zult niet toelaten, dat Uw Heilige de verderving zie. Gij zult mij het pad des levens bekend maken; verzadiging der vreugde is bij Uw aangezicht; liefelijkheden zijn in Uw rechterhand eeuwiglijk'. Petrus gaat onmiddellijk door en zegt: 'Mannenbroeders het is mij geoorloofd vrijuit tot u te spreken van de patriarch David, dat hij beide gestorven en begraven is en zijn graf is onder ons tot op dezen dag. Alzo hij dan een profeet was en wist dat God met ede gezworen had. Dat hij uit de vrucht zijner lendenen, zoveel het vlees aangaat, de Christus verwekken zou, om Hem op Zijn troon te zetten; zo heeft hij dit voorziende gesproken van de opstanding van Christus, dat Zijn ziel niet is verlaten in de hel, noch Zijn vlees verderving heeft gezien. Deze Jezus heeft God opgewekt, waarvan wij allen getuigen zijn'.

Zie, gemeente zo heeft David profetisch bezongen het lijden en sterven van de Heere Jezus Christus. David zong van Christus. Nee, Christus zong door David. Datzelfde geliefden kunnen wij ook zeggen van Jona in de vis. 'Immers gelijk Jona was drie dagen en drie nachten in het hart van de vis alzo zal den Zoon des mensen drie dagen en drie nachten wezen in het hart der aarde'. En David in Psalm 16 en Jona hier zijn de slagschaduwen van de naderende Christus. Hij is in alles de broederen gelijk geworden. Hij is vrijwillig in het hart der aarde ingegaan, opdat Hij de zonde zou verzoenen. Hij is Jona achteraangegaan. Hij wilde in het machtsbereik van de dood afdalen, als een prooi van de dood en hel afdalen om de verschrikkelijkste van alle angsten en aanvechtingen door te maken en teniet te doen de macht van de hel en de dood. Daarom mogen wij u prediken van de Levende en de Opgestane! Christus heeft de dood in de dood en de hel in de hel overwonnen. Hij is niet in het leven gebleven, en is niet voor de dood gaan staan en heeft toen niet de dood gedood, maar Hij heeft de dood op zijn eigen terrein verslagen. Hij is in de dood gegaan. Hij is in de hel gegaan. Hij is als Jona in de buik van de vis gegaan in de schoot der aarde. Ja, Petrus zegt het nog sterker, Hij is in de baarmoeder van de dood ingegaan. Hij is door de dood opgeslokt. Dat was de wil des Vaders. Zo en niet anders zou de verlossing zijn.

Zo is Christus in het geloof gestorven, dat Zijn hemelse Vader Hem niet zou verlaten in het graf en in de hel, maar toen Hij machteloos in het machtsbereik van de dood lag, toen heeft Hij in het geloof gezegd, en het geldt eeuwig: 'Gij zult mijn ziel in de hel niet verlaten. Gij zult niet toelaten dat Uw Heilige verderving zou zien'.

Het is alsof Hij zeide: Gij weet, dat Ik terwille van de armen en de ellendigen ter helle vaar. Het is Uw opdracht o Vader, daarom zult Gij Mij niet verlaten. Ik betrouw op U en hoewel Ik Zelf niet weet hoe en op welke wijze: Gij zult Mij nochtans het pad des levens bekendmaken, opdat Ik al Mijn ellendigen en verlorenen met Mij uit het graf en de eeuwige verdoemenis zou optrekken. Zie Hem liggen in het graf. Opgeslokt door de dood. Zie Zijn machteloze armen, zie Zijn voeten uitgestrekt, zie Zijn ogen gesloten. Hij lag als de patriarch David, als Jona in het machtsbereik van de dood. Zie gemeente van Hem komt dat wondere woord: 'Nochtans'. Van Hem is die adem des Geestes des levens, waardoor wij midden in onze nood en midden in onze verlorenheid roepen tot God en het van niemand anders verwachten dan van de Heere. Daar is de Heere, ook vandaag! Zo waar ik hier voor u sta. Hij is niet veranderd. Hij laat geen bidder staan! Hij is de Waarachtige en Getrouwe.

'De Heere nu sprak tot de vis'. Daar gaat de mond des Heeren open. Hij *sprak*. Ja gemeente wij hebben niet alleen een horend, maar ook een sprekend God. Kan zo'n zeemonster dan de stem des Heeren vernemen? Heeft u een hond thuis? Hoort die uw stem? En of. Nu bent u maar een mens, maar de Heere is de Schepper! Hij heeft alle dingen geschapen ook de zeemonsters. Zij moeten allen op Zijn wenken letten. Hij spreekt en het is er; Hij gebied en het staat er. Alles moet op Zijn wenken letten. God sprak. Dat is een mensvormige uitdrukking waardoor ons wordt duidelijk gemaakt, dat het de wil des Heeren was dat deze vis zijn last zou uitspuwen. Wonderlijk gemeente! God heeft geen ogen en ziet alles. God heeft geen handen en draagt allen dingen door het woord van Zijn kracht. Hij regeert alle dingen, ook de kleinste en laat alle vissen zwemmen naar hun aard en naar Zijn wil. Wat hebben wij toch een machtig God daarboven. Wat een troost voor het geloof! Het is alles even wonderlijk. Jona werd als een wonder verzwolgen door de vis. Wonder van genade dat Jona niet gestikt was in de vis. En nu liggen alle monsters, die de kerk Gods benauwen aan de touwen van God. Welke monsters ook en van welke aard ook liggen alle aan de touwen. Zij zwemmen met een verzwolgen kerk naar de plaats waar God ze hebben wil. Zelfs de antichrist moet de kerk hoewel verzwolgen, brengen aan de kusten van de eeuwige rust.

Dat gebeurt nog elke dag. Het is één aaneenschakeling van wonderen, als wij maar zien. De Heere sprak. Dan gebeurt er wat. Gods Woord is een daad. Op hetzelfde moment. Dan moet de satan zijn prooi loslaten. Dan moet de vis zijn last uitspuwen. Ja gemeente zo'n machtige God hebben wij! Wanneer Christus spreekt, wordt een dochter van Abram in één keer kaarsrecht. Zij was achttien jaren door de satan gebonden. Welnu dat gebeurt nog. Want ook in onze gemeente zijn er mensen die al jaren in de knoop zitten. Met Zijn Woord komt vaak Zijn hand. Daarin zijn stromen van kracht. Hij heeft macht gemeente ook vandaag. 'En de Heere sprak'. Dan heeft niemand meer macht. Jesaja zegt: 'Zal ook iemand een machtige de macht ontnemen?' Nee! Maar toch... Immers hoe kwalijk is het de dood bekomen, dat hij de Heere Jezus had ingeslokt? Hij hoorde daar niet thuis. De dood zat ermee verlegen. Nee, niet verlegen, hij kon Hem niet vasthouden. De dood moest het leven loslaten.

Zie het aan de vis. Een geweldige maagkramp, een samentrekking van de ingewanden. Een benauwdheid alsof hij stikken zou en ziedaar, daar ging Jona! Zie gemeente een schoon beeld, hoe de dood het benauwd krijgt met de Heere Jezus. Hoe benauwd Jona het ook had, hoe benauwd de Heere Jezus ook werd door de dood, de vis en de dood hadden het veel benauwder. Onder barensweeën geeft de dood haar prooi terug. De aarde golfde ervan. De vis is als in doodsangst, maar 's Heeren wil geschiedt! En zo is het nog gemeente. Wanneer een mens leert dat het heil is des Heeren, dan wordt de dood benauwd en de hel krijgt een stuip en zij krijgen beiden braakneigingen, zodat dood graf en hel bevend aan de voeten van deze grote Christus komen te liggen en Hij zegt: geef hier uw prooi. En al is het met tegenzin, hij moet...

De dood moet de kinderen des lichts teruggeven. Ik zal ze verlossen uit de hel; Ik zal ze behouden van de dood; dood Ik zal u een vergif, hel Ik zal u een pestilentie zijn. En de vis spuwde Jona uit op het droge.

Daar lag Jona. Uit de buik van de vis. Door zijn slokdarm op retour. Door die verschrikkelijke kaken. Hoe zag hij eruit? Verschrikkelijk! Het wier zat nog om zijn hoofd. Hij was met slijk en vuil bedekt. Als een uitbraaksel van de dood en de hel. Zo werd Jona door God gered en aangenomen. Niet anders. Hoe neemt God ons aan gemeente? Ik vraag het aan een ieder van ons. En ik weet zeker, dat de antwoorden verschillend zullen zijn, naarmate de verdraaidheid van ons hart meer openbaar komt. Immers wij willen geen van allen aangenomen worden zoals wij zijn, maar altijd zoals wij menen te moeten zijn. Kijk nu eens naar Jona. Hoe zag hij eruit? In één woord: verschrikkelijk! Wat was er van de eerwaarde profeet over gebleven? Niets! Van zijn profetenmantel is in het geheel niets meer te zien. Van zijn vroegere gang, koninklijk en vorstelijk, is niets meer over. Hij is een gebrokene. Zeiden de mensen vroeger: Kijk, daar komt Jona aan, nu was er eenvoudig niet naar te kijken. Hoe nam de Heere Mirjam aan? Gij weet dat Mirjam gesproken had tegen Mozes, tegen de genade en dat zij als straf melaats werd, toen uitgestoten. Buiten het legerkamp. Aaron zegt: 'Laat zij toch niet zijn als een dode wiens vlees, als hij uit zijns moeder lijf uitgaat, de helft wel verteerd is'. Dan roept Mozes: O God heel haar toch. Hoe werd dus Mirjam aangenomen: als een melaatse, als een afzichtelijke. Hoe werd Paulus aangenomen? Laten wij naar zijn eigen woord luisteren. Na al zijn weerspanning tegen de Heere Jezus Christus moest hij belijden: 'En ten laatste is hij ook van mij gezien als van een ontijdig geborene'. Zo ellendig was Paulus er aan toe, toen hij door de Heere werd aangenomen.

Welk een lering gemeente voor ons. Immers daarmee is uitgesloten, dat een mens kaarsrecht de eeuwige God in Zijn Zoon ontmoet. Met al het slijk en het speeksel was Jona uitgespuwd. En dat voor een profeet. Immers dat een mens in zijn natuurstaat een en al dood is, leert de Schrift heel duidelijk. Maar dat een wedergeborene een en al hulpeloosheid een en al vuil is, dat wil er bij ons niet te best in. Immers wij verwachten dan wel andere dingen. Maar zo leert ons Gods Woord. Want waarlijk gemeente, eenmaal bekeerd is te kort. Wij moeten *elke* dag bekeerd worden! En we worden dan in eigen schatting steeds onreiner. Hoe worden wij bekeerd? Door zo klein te worden, dat de Heere alles wordt. Dan liggen wij met Jona in onze hulpeloosheid terneer. Dan worden wij van al onze hoogten neergeslagen en in diepten gestoten, die ons wellicht vroeger onbekend waren. Zie hem liggen. Al zijn heiligheid had hij verloren. Al zijn eigengerechtigheid was er tussen uit. Maar hij lag daar als een man die God kende. Als een verlichte, als een wiens heil de Heere alleen was. Zo kwam Jona aan land. Ik zie hem opstaan daar op dat strand. Hij durfde zich aan niemand te vertonen. Iedereen moest van hem schrikken. Zo aan land. Iedereen moest hij vertellen, welk een dwaas hij was geweest. Iedereen hoorde, dat hij te schande was geworden, maar dat de Heere alleen zijn hulp en sterkte was geworden.

Niemand begeert een weg als Jona. Maar is het niet duizendmaal gelukkiger nu hier overboord geworpen te worden, dan eenmaal voor eeuwig overboord te gaan en weg te zinken in een plaats, waar niemand zijn reddende armen meer om hem heen slaat. Is het niet duizendmaal beter hier te schande te worden voor God en de mensen dan eenmaal te moeten verstommen voor de rechterstoel van Christus. En hij verstomde. Wat zijn enkele dage of uren van zieleangst en nood vergeleken bij die ontzettende duisternis en donkerheid, die te wachten staat. Wat is het lijden van de tegenwoordige tijd te vergelijken. Het is beter hier uit het graf der zonde en des doods te roepen tot God, dan eenmaal te roepen uit de eeuwige diepten van de toorn Gods. O bergen valt op ons en bedekt ons voor het aangezicht van Hem die rechtvaardig oordeelt. Jona heeft het goed gehad in de hel. Immers daar was God met Zijn genade en ontferming.

Gemeente deze geschiedenis staat geschreven tot onze lering. Immers niemand mene, dat hij met zijn bekering van zijn hoogmoed is verlost. Die leze en herleze deze geschiedenis van Jona. Wie er middenin ligt, die hore tot zijn vertroosting, dat God midden in de hel en de dood een troon opricht. Maar zegt er een: de dood zal toch oppermachtig zijn, want onze lichamen gaan in zijn muil. De dood is een vraatzuchtig monster. Geef geef, en nog eens geef! Maar zie eens wat er gebeurt is in de hof van Jozef. Christus is opgestaan! Hij staat levend voor ons. De dood is een doorgang. Zeker worden wij erin geworpen. Maar mijn ziel zal in de hel niet verlaten worden. Wij zaaien in oneer, maar te Zijner tijd zullen wij maaien. De dood zal gedood worden. Nog eenmaal buikkrampen krijgen. De hel zal de oogst teruggeven. Uitgespuwd aan de oever van de eeuwigheid. Maar dan niet meer onder het slik. Dan niet meer onder het vuil. Maar in de lichtglansen van de eeuwige morgen. Dan zie ik een grote schaar van mensen met palmtakken der overwinning in de hand en ik hoor ze zingen: 'Gode en het Lam zij de eer en de dankzegging van nu aan tot in eeuwigheid'.

Amen